

Un grapedet d'arròs

Text: Fina Anglès Soronellas
Il·lustracions: Tuni Anglès Soronellas

“Els grans problemes es resolen amb grans acords i els grans acords són fills de la generositat i del sentit del comú”.

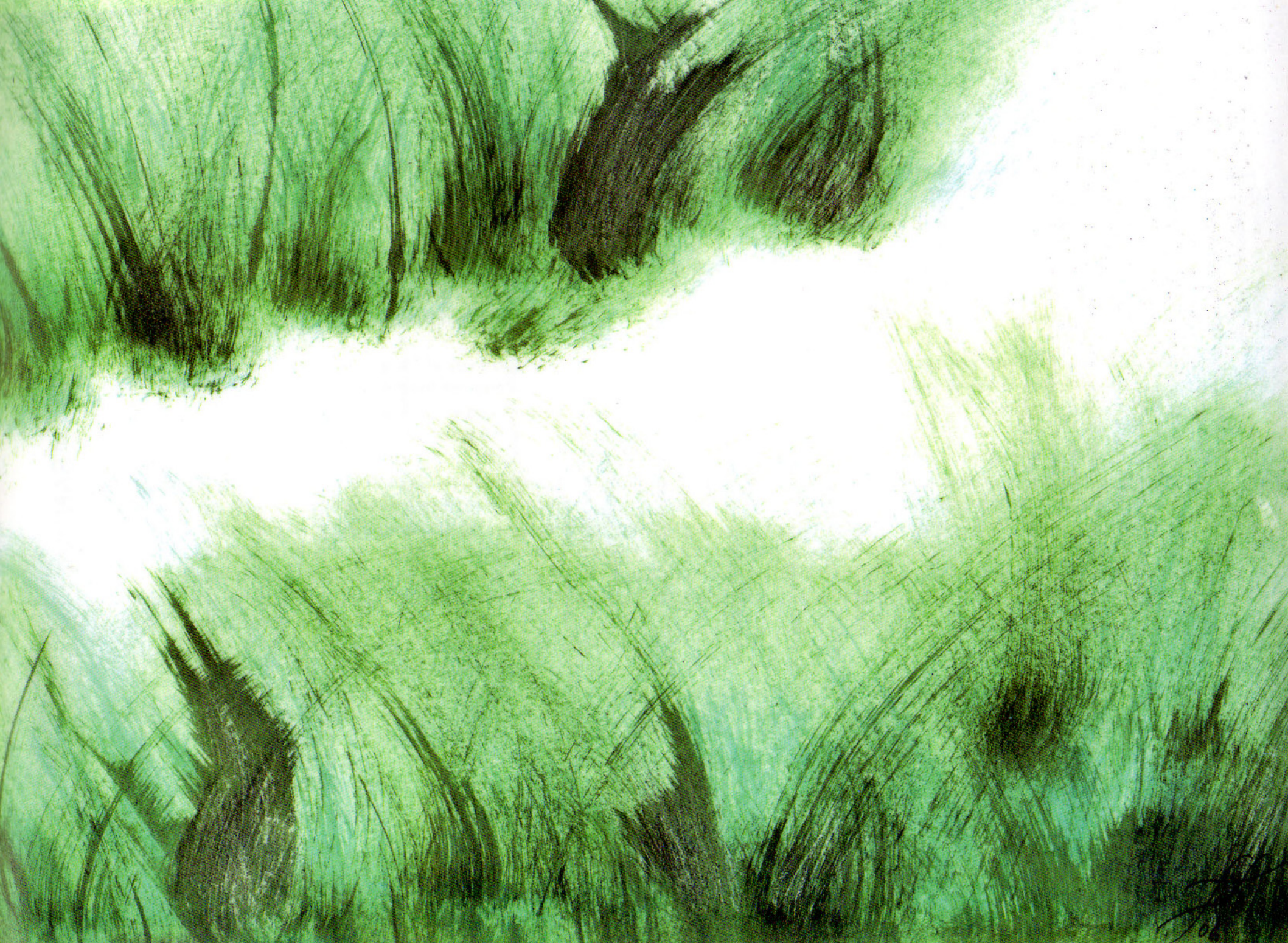
La cita que encapçala aquest escrit apareix al conte *Un grapadet d'arròs* de la Fina i la Tuni que teniu entre les mans.

Al llegir *Un grapadet d'arròs* us vindran al cap les dites: de mica en mica s'omple la pica, posar-hi el nostre granet de sorra... Tot plegat s'associa al treball i la constància per obtenir els resultats desitjats i que compartir el que tenim, ni que sigui poc, és la millor manera d'ajudar i ajudar-nos. En l'àmbit de la cooperació i la solidaritat internacional cal des de casa anar fent petites coses, petits gestos que reverteixin a molta gent i produeixin canvis grans.

A *Un grapadet d'arròs* us trobareu amb la història d'una família humil, com tantes n'hi ha al nostre món, que a causa de la climatologia, els hi arriben les penúries i els toca sobreviure amb moltes dificultats. Tot i així, conegueren algú que vivia amb pitjors condicions que ells, que ja era dir! I com un grapadet d'arròs els va canviar la vida.

Espero que us agradi i en treieu profit.

M. Teresa Vallverdú March
Regidora de Solidaritat i Cooperació

Fa mils d'anys quan cap soroll fora dels del mar, els rius, els moixons, el vent, els arbres o les persones envaiïen la terra hi havia molt a prop d'un gran riu tot d'arrossars, camps de conreu i canals d'aigua.

Just al costat, en una caseta mig rònega hi vivia una família molt humil que treballava aquelles terres de sol a sol, dia rera dia i any rera any sens descans.

No ho tenien fàcil però s'hi esforçaven tots del primer al darrer. El pare a punta de dia, quan encara no s'hi veia, ja sortia cap al camp amb les eines carregades a l'esquena; tan pobres eren que no tenien ni un trist ruc ni una somera per portar-les. La mare no parava de treballar tant a casa com al camp també fins ben entrada la fosca. I els fills: un xiquet i una xiqueta ajudaven l'un i l'altra, aquí i allà.

Tanta era la seva dedicació i la seva bonhomia que tota la comarca, encara que poc habitada, els admirava, els estimava i els volia bé. I així sempre esforçant-se, sempre treballant, anaven passant els anys fins que n'arribà un de tanta seca que del camp quasi que no pogueren recollir-ne collita, els animals poc criaren, l'aigua del riu anà minvant i tot plegat va semblar com si volgués fer-los desistir de viure i treballar en aquells paratges.

Si el pare s'entristia només de veure com de polsoses estaven les plantes i els arbres i com de sec estava el terreny, la mare s'esllanguia només de pensar en com estava de buit el rebost i amb què podia donar menjar a la família. Els xiquets callaven per no fer patir més els pares però ja començaven a ser grandets com per adonar-se que allí no hi havia futur.

Un dia quan ja la seca havia deixat sema la terra i els arbres i la nit havien perdut fins l'alè, quan tots quatre asseguts al cancell de la porta deixaven vagar la vista mig perduda pels camps, veieren que algú s'acostava caminant a poc a poc.

Tan capficats i impotents se sentien que ni esma tingueren de dir res. Se'l miraven com si fos irreal, fins que ja ben a prop d'ells s'adonaren que era un home vell, cansat, espectral, que duia els ulls quasi tancats perquè s'enlluernava i que mig s'espantà de la seva presència.

En veure'ls -semblava estar absent- només encertà a dir:

-Una caritat per aquest pobre caminant!

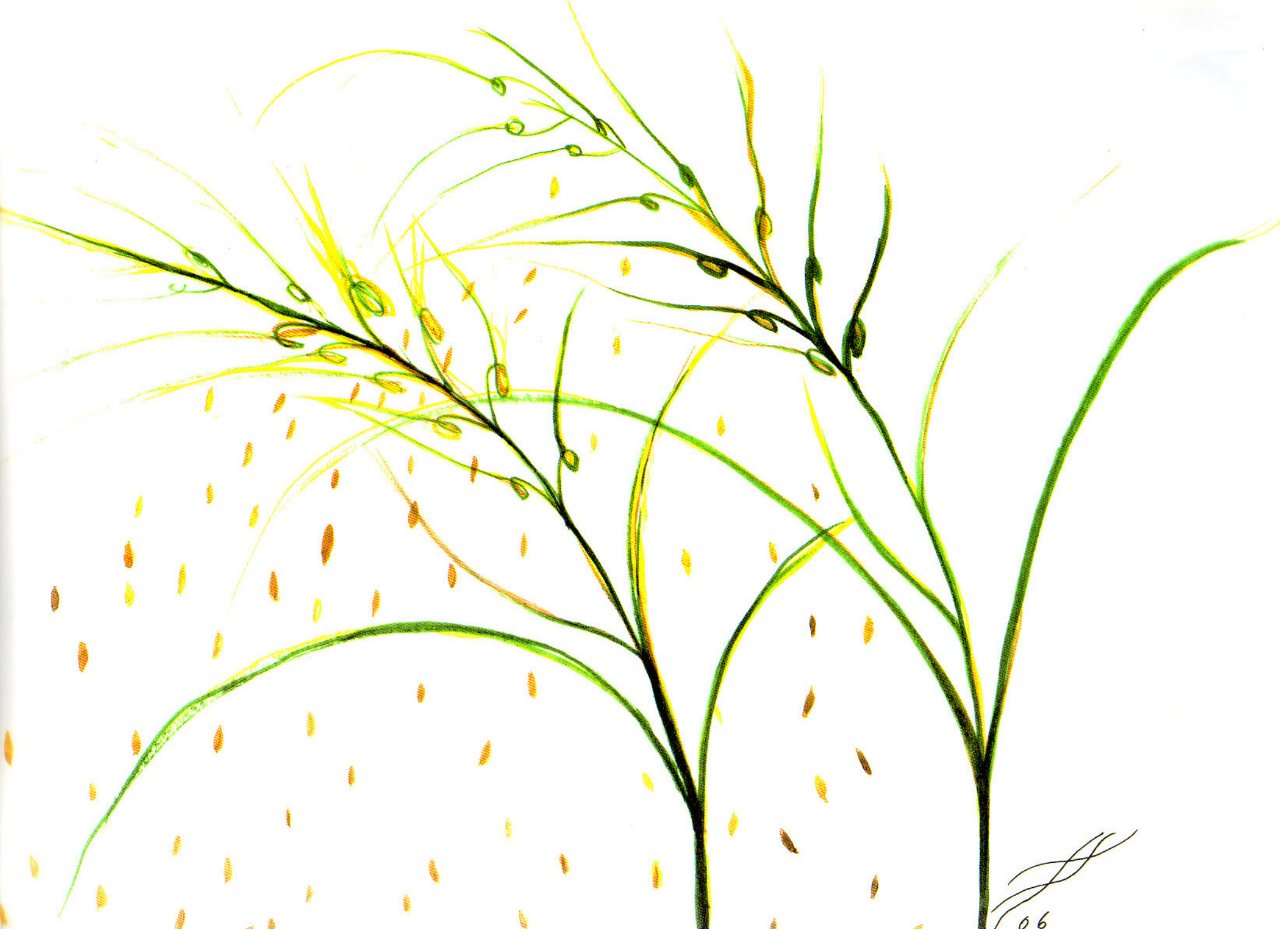
I la mare, incrèdula que hi hagués algú que s'ho pogués passar més malament que ells, no badà boca; l'agafà resolta pel braç, el féu entrar al rebost, l'hi mostrà i li digué:

-Això es tot el que tenim per compartir. Res més que misèria!

Però s'acostà a la post, cercà d'aquí d'allà i aconseguí gra a gra fer un grapadet d'arròs.

-Teniu -digué allargant-li la mà- és ben vostre. I reiterà:

-Us l'heu ben guanyat només d'arribar aquí!

06

El vell, que en ser a l'interior de la caseta havia començat a obrir els ulls, se la mirà agraït i li adreçà aquestes paraules:

-Gràcies dona per haver-me donat tot el que teníeu que és molt més que un grapat d'arròs!

La dona se'l mirà sorpresa i més encara el seu home i els fills que havien anat entrant encuriosits.

-Què dieu bon home? –preguntà el pare i afegí:

-Si aquí tot està perdut. No us podem donar més que misèria.

Llavors el vell, s'assegué i pronuncià les següents paraules:

-M'heu donat el que teníeu: un grapat d'arròs, però també acolliment, ombra, repòs, caritat... I us sembla poca cosa?

I afegí:

-Jo, en agraïment, vull correspondre a la vostra bondat i us concediré dos favors i un regal.

Tots se'l miraren estranyats però ell amb naturalitat continuà:

-El primer favor serà que d'ara endavant sempre sabreu adonar-vos també d'allò bo que us envolta i no només dels problemes. El segon serà allò que acordeu entre tots demanar-me, i el regal, -acabà mentre obria la mà que havia tret d'un sarró que portava- aquest grapat de sals minerals.

Tots quatre se'l quedaren mirant encara més estranyats. El primer favor ja l'entenien, el segon estava a les seves mans però el regal... Vaja que ja només hi faltaven sals en aquell territori tan sec!

El vell va somriure llargament però restà en silenci.

Allí hi havia algun desllorigador que no veien -pensava la noia. O alguna cosa que no lligava -també pensava el noi, però un i altre callaven.

Finalment la mare -havia de ser ella- s'exclamà:

-Gràcies bon home, però... què n'hem de fer de tot això: adonar-nos del bo que ens envolta, les sals...

I el vell hi afegí:

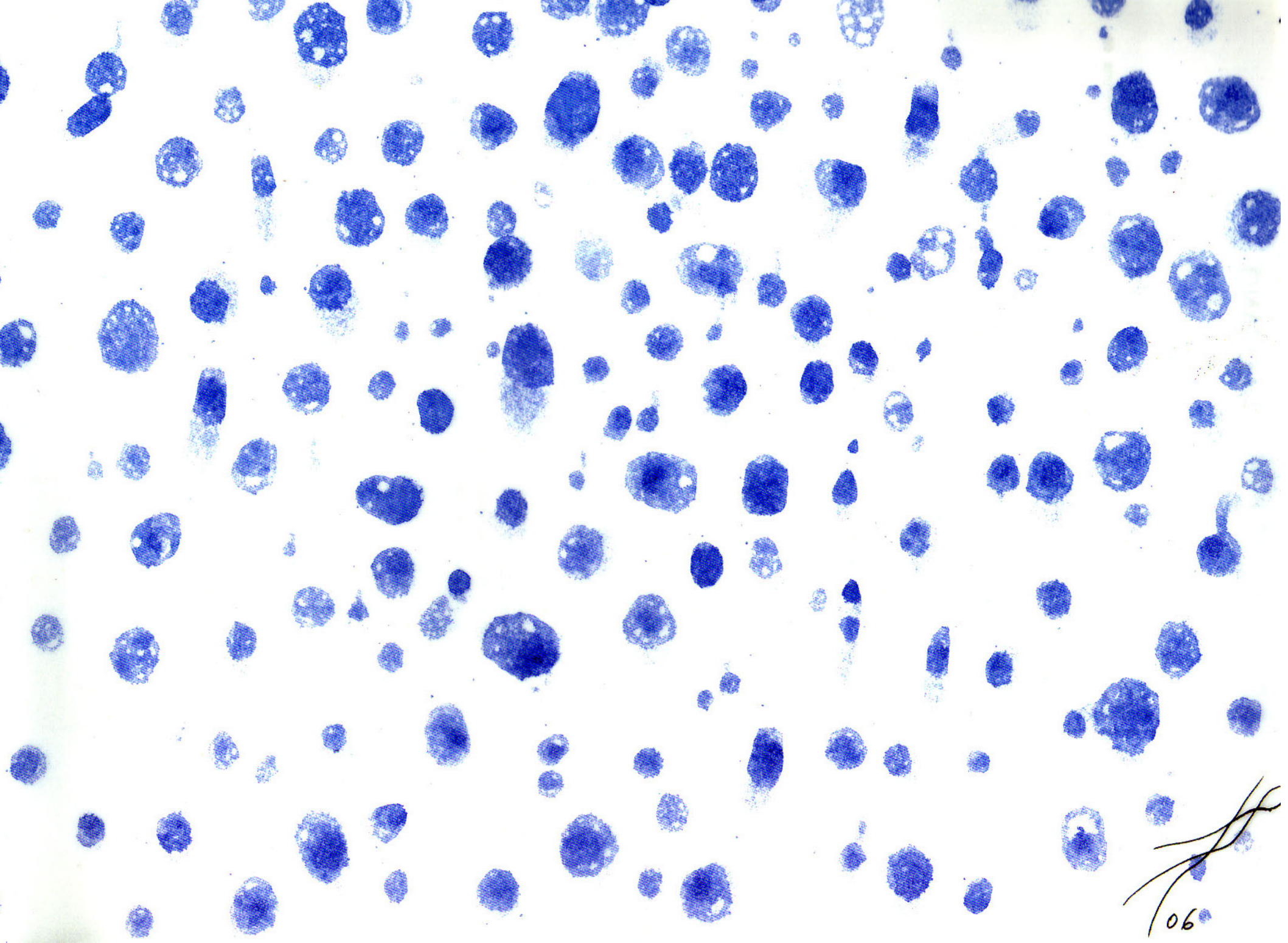
-Sí, sí, tot això i allò que acordeu entre tots demanar-me, o tan difícil és posar-se d'acord?

De fet, el vell potser tenia una mica de raó i ben mirat cada un d'ells: grans, xiquets, pare, mare, fills... podia demanar una cosa diferent: menjar, terra en un altre lloc, una casa nova, un ruc o una somera, un altre tipus de feina...

Tots quedaren muts; no sabien què dir fins que el vell insistí:

-És per avui; encara que no us ho sembli jo tinc feina a molts altres llocs. O us poseu d'acord ara mateix o potser ja no hi sereu a temps!

-Deixeu-nos, doncs, sols, sisplau -digué el pare. El vell assentí i sortí al defora.

06

Al cap d'una estona, aparegueren tots i el pare anuncià:

-Ja ens hem posat d'acord.

-I què demaneu? –preguntà el vell.

-Ara, aquí i avui, demanem pluja per poder seguir junts treballant els camps fins que la vida porti a cada u allà on l'hagi de portar – contestà el pare.

I llavors el vell, fent un llarg somriure, digué:

-Heu après la lliçó; els grans problemes es resolen amb grans acords i els grans acords són fills de la generositat i del sentit del comú. Certament la vostra bondat us ha portat fins aquí. I afegí:

-Tindreu doncs dos favors i el regal!

Tots quatre s'abraçaren plorant de tan contents que estaven fins que a la xiqueta se li va ocórrer de preguntar al vell:

-Escolteu, i d'aquestes sals què n'hem de fer?

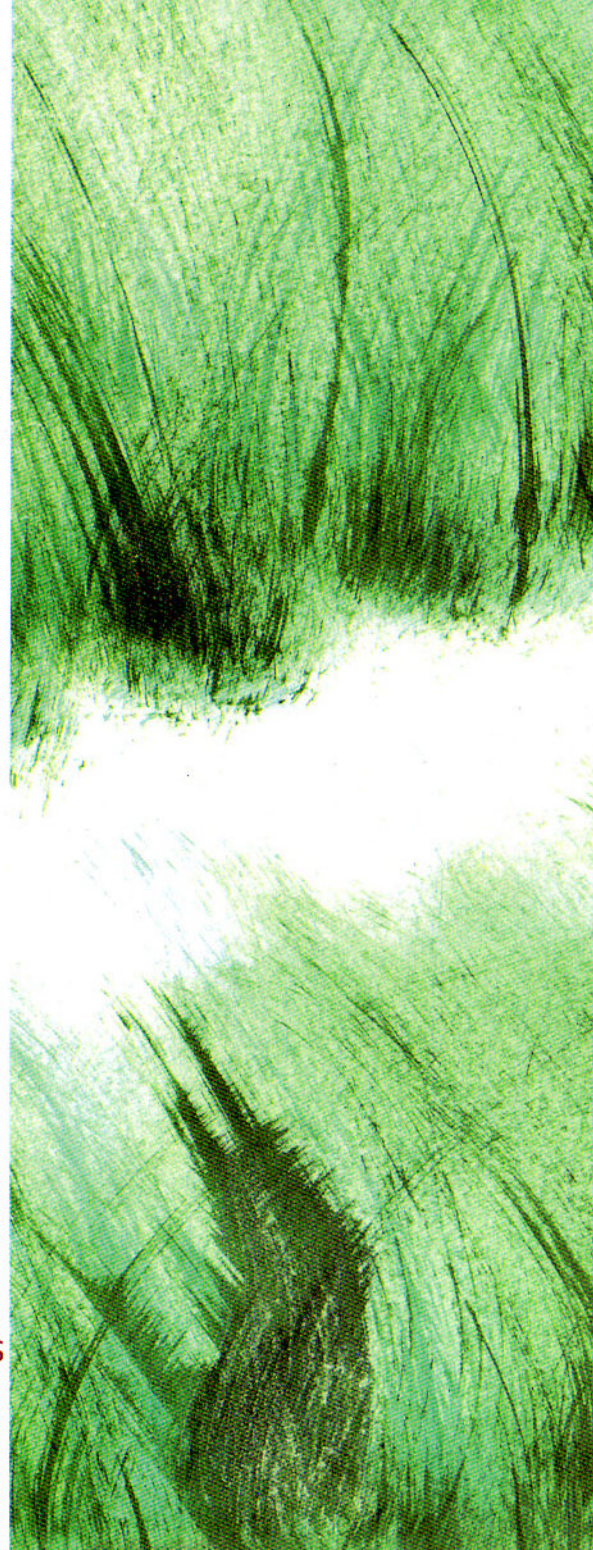
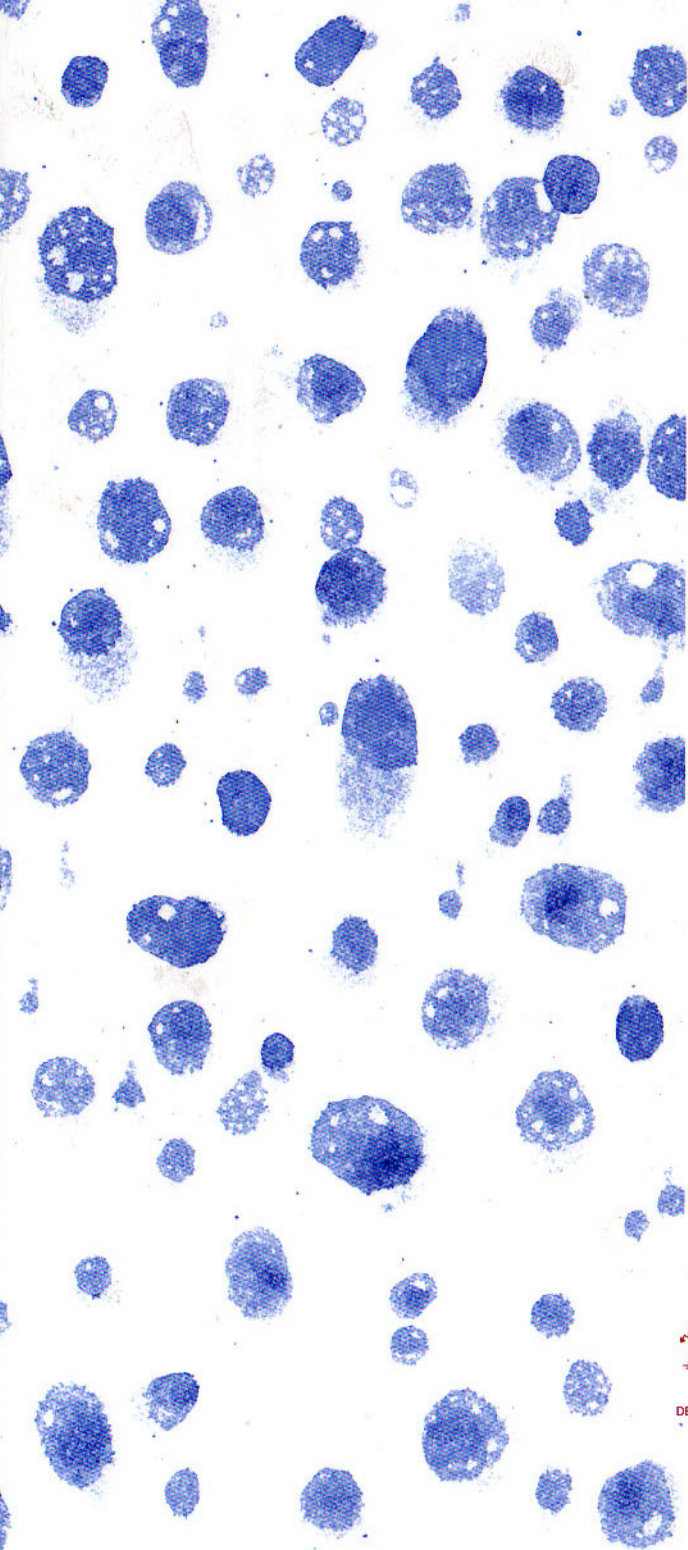
I el vell, fent una mitja rialla, digué:

-Veient com éreu estava segur que em demanàrieu allò que us poguéis ajudar a tots, no només a un de vosaltres i el millor que podíeu demanar en benefici de tots era aigua. Les sals minerals són un regal perquè us recordeu de mi. Cada vegada que barrejant-les amb aigua us les beveu reviuereu el moment en què la pluja tan esperada ha tornat als vostres camps i per anys que passin quan algú al planeta en begui o mengi arròs notarà la bonhomia i el benestar que habita entre vosaltres.

Just amb els darrers mots caigueren les primeres gotes d'aigua i aviat, un ram dels que eixampla el cor. Abraçats sota la pluja ni s'adonaren que el vell s'anava allunyant i quan emocionats es giraren per donar-li les gràcies ja es confonia en la llunyania amb la cortina d'aigua.

D'aquesta història perduda entre els fils del temps n'he sentit parlar a bastament però més encara n'he viscut els efectes de les sals minerals. Per això avui a començaments del segle XXI l'he volguda fixar, compartir-la amb vosaltres i recordar tot allò important que va fer possible l'oferiment d'un grapatet d'arròs.

Text: Fina Anglès Soronellas
Il·lustracions: Tuni Anglès Soronellas

CONSELL MUNICIPAL
DE SOLIDARITAT I COOPERACIÓ
INTERNACIONAL

AJUNTAMENT DE REUS
Regidoria de Solidaritat
i Cooperació